AD. GREGORIVM XIIII. PONT. MAX

GRATVLATIO

D. Seraphini. Girardi. Can. R
S. Petri. ad. Vincula

AVCTORITATE. SVPERIORVM

ROMAE,
Ex Typographia Pauli de Dianis.
CIↃ. IↃ. XCI.

MAgnum negocium eſt exſpectare; Maxime Gregori, Optime Pontifex: atque haud ſcio, an, ex humanis aerumnis, id eſt noſtris, merito inter eas reponẽdum, quibus in hac vitae moleſtia quotidiana circumſepti, grauiſsime, & frequentiſsime affligimur. hoc autem quod propoſui, & alias quidem ego expertus, & magno meo cum dolore ſum; nunquam tamen moleſtius fortaſſe, quam hoc toto proximo interregno ſuperiori Pontificio: ideo, quia eram in eius rei deſiderio, quae decebat multos, nec niſi vni tribuenda erat, & parum conſtabat, ex eo numero cui potiſsimum deberetur. animus enim ſuſpenſa exſpectatione vtrinque verberatus (vt ego tum ſenſi) dum vnum ſperat, alterum reformidat, illaq. aura rumoris iactatus ancipiti cura viuit, non poteſt pacem habere, conflictatus hac febri, praecipue diuturna; non poteſt loco conſiſtere. atque hoc denique illud eſt, qnod grauiter paullo ante, vſu edoctus, vereq. dolebam, hominem cupiditate incenſum aliqua vehemẽtiore, exſpectãdo diſcruciari. At poſteaquã, veritate nuncia, id ſucceſsiſſe intus didici, qnod valde, quod auide cum bonis viris cupiebam, cum Populo R. exſpectabam, incredibile dictu videatur, quantopere ſim gauiſus ea voce mecum & laetatus propterea. & publice gaudebam; notus tibi non eram, nihil contraxeram tecum, ater an albus eſſem, ignorabas. quid amici, quo exultarunt gaudio, intimi tui, optimi honeſtiſsimiq. viri, familia tota? quae tum fuit illorum quaſi titillatio dulciſsimae voluptatis,

& quanta? ego quidem, Pater Sancte, qui in tua praedicanda innocentia & probitate gratuita, iure antè nemini concedebam, etsi gaudeo mirabiliter in gaudio ciuitatis gaudium meum, vix tamen possum verbis exequi eius laetitiae meae intimum sensum, qua laetitia mirifica & recenti, honoris tui nuncij salutem mihi propemodum attulerunt: cum tu, mortuo, vel exstincto potius Vrbano, ad Ecclesiae gubernacula rite vocatus a Patribus, Romanorum numerum Pontificum auxisti: Est illa quidem ad communem, Vrbis praesertim, voluptatem grauis & honesta ratio, quod si mors, cui parendum omnino est; summum Pontificem his ademit, illis eripuit; vita ex contrario, qui Christus est, non ita multo post, Pontificem Summum vtrisque restituit, misericordia, vt solet, motus, ijsq. precibus & lacrymis, quas, illo interuallo temporis crediderim ego, multas & assiduas optimum quemque profudisse. ac si quid per eos dies, aut cuiusquam tentauit audacia, aut petulantia violauit, id omne ita vidimus repressum noui Pontificis creatione, vt, multos esse mihi libenter persuadeam, quos vehementer iam poeniteat intemperantiae suae. Sed alia mihi occurrit quaedam nunc laetitiae caussa, ad gratulationem, ad famam longe praestantior. Nam, cum hoc ipsum mirabile est, in eum te locum peruenisse, quo alij complures, si non aspirabant, certe, vt aspirarent, eos virtutes eorum notae atque illustres monebant, acuebant, stimulabant, meritaq. in Christianam remp. numquam interitura: tum, quo tempore perueneris, quaue ratione, id vero ma-

gnam facit admirabilitatem. etenim, qui res humanas ponderare certo quodam iudicio soliti sunt, magnum semper arbitrantur habuisse ad quamque rem efficiendam momentum, tempus ipsum: quin, obseruatum illud fuit saepenumero accidisse, vt eadem res, alio atque alio tempore suscepta & gesta, aut laudem afferret nullam, vel obscuram; aut eximiam & immortalem: ergo hoc primum, quo posito & stabilito, quem in statum rerum tua inciderit virtus, maiestasq. pontificia, consideremus. non enim te vrbana sapientia, sed caelestis; neque humana, sed diuina consilia & suffragia hominibus communicata, Pontificem creauerunt. Cum igitur annonae caritas plebem premeret, versareturq. idcirco Populus R. in magnis angustijs rei familiaris, eoq. genere infestaretur hominum ager Romanus, quod speciem prope iam praebuisset obsidionis, tum Ecclesiae praefecit suae Deus eum virum, conspiciendum insita quadam dulcedine bonitatis, quo non alium pacis alumnum, his malis depellendis aptiorem potuisset, communis vtilitatis amantissimus quisque, nec desiderio fingere, nec precibus optare, nec lacrymis & lamentis deposcere; vel virtutum splendore, vel naturae propensione ad misericordiam, vel summi imperij summaeq. dominationis auctoritate singulari. quid, quod ardet, flagrat intestino bello, eoq. periculoso Gallia vniuersa? obscura scilicet prouincia, immo clarissima: tenue regnum, immo potentissimum: cuius te aliquando futurum pacificatorem, quis dubitarit?

id ſane ex eo facile datur intelligi, quod in tanta copia virorum in omni laudis genere principum, tibi haec ante alios tam grauis demandata est cura, tam difficilis. non ea fuit vis vnquam humani ingenij, vt semper homines, quo intendiſſent cupiditatem, eo deducerentur, quaeq. cogitaſſent ipſi ſecum, & ſpe tenuiſſent, rata & certa eſſent: decipimur crebro ſpecie recti, Beatiſsime Pater, multaq. id eſſe nobis videntur, qnod minime ſunt. at contra, ſpiritus aeternus ille ac diuinus, quem nullus attingit error, quiq. nec falli poteſt, nec fallere; quod facit, quodq. fieri vult, id, neque mutandum illi eſt, neque vllum relinquit repraehenſioni cuiuſquam locum. an cauſſa quaeritur? quia, quae cogitat beata ſempiternaq. natura, conſtanti ratione cogitat, maximo conſilio cogitat, certiſsime ſapientiſsimeq. cogitat. habuit Roma, & Eccleſia, habuit hic orbis terrae Senatus grauiſsimus atque ſanctiſsimus viros eiuſmodi multos omnibus temporibus, qui poſſent, nedum vellent, & doctrinas malas euertere, & lupos, vulpeſq. diſcernere, & alio quouis pacto hāc Petri petram tueri ſtrenue atque conſeruare. ſed tantam omnium virtutum excellentiam, & quaſi varietatem; prudentiā, conſtantiam, fidem; quantam in hoc ſupremo conſilio videmus, repetere non video facile e ſuperiore memoria. cernitur, elucet in hoc Principum numero ea ingenij acies, hac vrbana exercitatione limata, tantum robur animorum, gerendarum rerum ea ſcientia, vt, qui ex illis putantur, prae alijs, parum in negotijs verſati, hi, ſi regendam totam Europam ſuſceperint,

rint,minus oneris etiam ſuſtuliſſe videantur,quam poſ ſint mentis ingenijq. ſui viribus ſuſtinere . atqui ex hoc tu Collegio Illuſtriſsimo primas tuliſti, Pontifex maxime.te quiſque eorũ cum ſibi praeponebat,cum in ſede praecelſa illa collocatũ ſuſpiciebat , venerabatur; quã honorifice de te ſentiret, oſtendebat, confitebatur. quantus ergo is debet exiſtimari, quantã virtutis praeſtantiam adeptus , a quo illi fuerunt dignitate ſuperati omnes, quorũ ſapientiæ,grauitati,iudicio, ingenies fines tot prouinciarum anguſti futuri ſint ? at, haec tibi praeclara praecipiti conſultatione obtigerunt , delata ſunt. non poſſumus dicere ; nam duo menſes interceſſerunt,duo , inquam , menſes interceſſerunt : cumque eſſes bene de rebus domeſticis conſtitutus,aliud,quod crimini locum daret,nihil reſtabat. quare,ne haec macula quidem,hoc telum talibus viris haerebit.quid igitur fuit? dicam libere quod ſentio. quemadmodum in celebri aliquo mercatu , copia nos rerum pulcherrimarum ſuſpenſos detinet,ne ſtatim id emamus , cuius cauſſa venimus,dum aliud alio magis arridet, trahitq. ad ſe: ſimiliter in Sixti V. ſucceſſore deligendo (nam Vrbanum quidem vidimus praetereuntem) cum omnes ad id quod optimum & praeſtantiſsimum eſt, contenderent , haeſitatio ipſa morã iniecit, idcirco , quia aeſtuans animus a conatu ſuo repellebatur , nec ſatis, quem cui praeferret,explicabat , in multis digniſsimis principatu.tamen,cum de te frequens initio fama ſurrexiſſet, is item rei euentus fuit , qui neutiquam diſſentiret a principijs. Deus immortalis , quot mihi res vno

ſpiritu

ſpiritu voluendae forent. itaque generis claritatem, quae glorioſa, doctrinam ſubtiliorem, quae exquiſita, aliaq. itidem perpulcra pene innumerabilia omittenda mihi ſunt: attamen, vt vt ſit, hoc pono in oratione mea; qui ignoret Sfondratae familiae clariſsimae in Italia, & fundatiſsimae vetuſtatem, eum nihil legiſſe, nihil cognoſcere, nihil ſcire. fulcirem, ſi eſſet neceſſe, orationem meam, roborarem teſtimonio hiſtoriarum; contenderem, excitarem ex hac domo viros primarios ciuitatis, in literis nobiles, in armis illuſtres non paucos, magnis honoribus vſos, iiſq. debitis, aſsiduis laboribus perſunctos pro patria, pro regibus, pro Eccleſia. ſed in re nota quid opus eſt teſtibus? ergo iſta vetuſtiora, & remotiora praetermittamus. praeterea, de tuis gaudijs, nō de tuorum meritis, haec mihi eſt inſtituta, haec elaboratur oratio. enimuero, ſi dicere incipiam, quid patri tuo defuit, ne abeamus ad annales, ad commentaria, quid defuit patri tuo, quominus cum ampliſsimis electiſsimiſq. viris compararetur? quid habuit dignius, praeſtabilius, quid excellentius illa aetas? quae, cum vno foetu quodam modo edidiſſet eos viros, qui veterem nobis ſapientiam, & eloquentiam rettuliſſent, Alciatos, Bembos, alios; erat inter eos pares tuus, Franciſcus Sfondratus eo loco, quo qui ſunt, laborare inuidia deſierunt. ſed hoc admirabilius, quod, cum certaret cum quolibet eorum omnibus honeſtiſsimis & praeclariſsimis rebus, illum (vide naturae bonitatem) certatim amabant omnes nihilominus, propter ſuauitatem morum, & numerabant ſuum. quae vbi reſciuiſſet is, qui

summae rerum praeerat Paullus III. paucorum hominum Pontifex illustraturum se iudicauit Collegij Cardinalium amplitudinem, si cum illis ipsum, quod fecit, in eum ordinem cooptasset: vt, quos amor copularat, virtus deuinxerat, hi dignitate ne disiungerētur. atque ille quidem mutato vitae statu, ac veluti reuocatus de suo cursu, traductusq. ad Ecclesiasticas cogitationes, eundem se praebuit, quem semper antea; nihil dico amplius, hominem in vtraque fortuna cognitum; hominem omnium horarum. &, qui pietate, quod rem continet, & honestate direxisset publicam disciplinam aeque ac domesticam, non tantum reliquit, cum hanc vitam reliquit, gratissimam memoriam sui (& magni refert in claris viris, quid de quoque sentiat posteritas) verum ea pignora itidem virtutis suae, eiusmodi filios puberes duos, in quos prope dixeris, patrem, & proprias laudes, & familiae communes transfudisse. quo etiam minus de tuo fratre longa oratio expromenda fuerit, viro, heroë dignissimo patre, dignissimo maioribus suis, dignissimo patriae dignitate vix comparabili. nam de te, Pater Sancte, qui verissimus es in terris, certissimusq. Petri haeres, quid dignum eloquar pro exspectatione hominum, & magnitudine rerum? quid commemorem primum? vitam ne anteactam tuam? at haec in luce & oculis Italiae versata est. an operam, & vigilantiam in Concilio cognitam Tridentino ac testatam, eruditionemq. praeclaram? non solent adhibere, qui acute vident, lucernam in clarissimo sole. quid, Ecclesiam tuam vt rexeris verbo, vt exem-

plo;sacra, res diuinas quemadmodum tractaris, & caerimonias, quo studio, religione; apparatu; Christi patrimonium, quomodo tripartito distribueris; animo quam paterno in pauperes, in egentes fueris, in delinquentes, non strictim attingam, non indicabo saltem, non digitum ad fontes intendam? non hoc postremo, quod nihil vnquam contra rem cuiusquam cogitasti? quid est rationis, quamobrem administrationem ego exquiram, sanctitatemue Cremonensem, qui teneo Romanam? qui de sanctiore certus sum? sed redeo ad fratrē. quo de ipso, iure charissimo tibi, atque optimo, vnum hoc satis habebo dicere nunc; quantum natura, quoties vult, largiatur de suo, & cui vult, in Paullo Sfondrato, in hoc heroē aperte fuisse declaratum: neque enim eum Rex maximus Philippus (cum regem dico, nemo se praeteritum conqueratur: eximium quiddam est & sublime admodum nomen regium, e caelo acceptum, decoratum oraculis, a poetis etiam concelebratum) non, inquam, eum rex fecisset tanti, nisi cognitas habuisset eius ingenij vires, prudentiam, praesentiam animi, celeritatem, sensusq; exploratos omnes penitus hominis: at cui regi tam charus & aptus vixit? prudentissimo, id quod apparet, actionesque suas pariter & alienas suis ponderibus examinanti; tum potentissimo, & religiosissimo, Romanique Pontificis auctoritati, verbo, & re deditissimo: qui, cum plures nominet in ditione sua prouincias, quam caeteri oppida forsitan paternis exemplis eruditus, quibus abundat, is euasit, qui sustineat

tantam

tantam molem imperij amplius annis triginta . quod ſi, vt quidam ſcripſit, tueri parta, quam quaerere, non minor eſt virtus; quantum diuturnitate addetur Caroli V. virtuti militari, ex paterno imperio propagato; tantum laudibus filij allaturam diem audeo ſperare, ex eodem ſapientiſsime retento atque adminiſtrato. ergo is rex, cuiuſmodi alium vix licet recordari, Paullum Sfondratum ab Italia euocatum in Hiſpaniam iterum ac tertio, apud ſe honorifice habuit, de amplis negocijs cum eo ſermones contulit, iudicium collaudauit, eius opera vſus, conſilium ſequutus, fidem expertus, ad extremum dignum duxit, in tanta Hiſpanorum copia, hominum peritiſsimorum, qui filiae nuptias poſſet, regia maieſtate ſeruata, conciliare. Talis igitur tibi eſt pater, vigilantiſsime Gregori, taliſq. frater, maximi viri, maximis in cauſsis ſpectati & probati: quorum alter apud Pontificem Max. auctoritate plurimum cum & gratia valuerit, alter apud maximum regem; tu amborum ſuperſtes deſiderij, aetate diſpar, voluntate aequalis, gloria ſimilis, vt hunc tertium quaſi actum clauderes, tuo faelici exitu vtrumque plurimum nobilitaſti. O fortunatam natam te Pontifice Romam, nata enim profecto videri debet aliquo modo, rurſumq. condita, & vero melioribus auſpicijs, cum in ſpem erecta annonae commodioris, adde, benignitatis, clementiae, libertatis publicae, tota ſe ad te cum ſuis ciuibus effundit, plena ſpei bonae: cum, a te liberata ma-

gnis molestisq. sumptibus, iam se paullatim ex diuturnis incommodis recreabit: cum illae pinnae, quas illi tempora dubia inciderant, quae Vrbano VII. ceperant, te Pontifice renascentur, vel potius parente; sunt enim decreta Pontificis, facta quidem patris, humanissimiq. patris. Amat praeterea haec Vrbs, habet in pretio, quod saepius, magnisq. in rebus aduerti, nobilitatem: non quamuis; sed inueteratam, sed ex annalibus eruēdam; quae, noua iugiter prole renouata hominum & conseruata sui similium, facile se per se ipsa defendit, & insistens viriliter suorum vestigijs, bellum habet susceptum acre cum antiquitate, cum tempore. O nuncium iucundissimum patriae; cum audiuit ciuitas opulentissima, in Italiae sita vel flore, vel robore; cum accepit, Romam orbis caput, te Pontificem Maximum renunciasse: O diem Mediolani optatum illum; o gratum Cremonae & laetum eundem; quo die nobilissimae copiosissimaeq. vrbes, custodes salutis, propugnacula tranquillitatis, obuenisse tibi illud cognouerunt, quod exoptabant ambae tanto ante, quod sitiebant. quibus de vrbibus quid ego plura loquar? satis hoc erit innuere, earum terrore, multorum in nos conceptum immane odium, inclusum venis contineri. non potest industria certe tantum, quantum natura: ad istam enim spectat docere, quae aberrat perquam raro a suis inuentis; illa se discere profitetur, & imitatione sequi: tametsi, non sequi modo interdum, sed assequi frequenter etiam, & vincere. non potuit opponere alpes Barbaris prudentia, potuit vrbes: illarum

iuga,

iuga, harum moenia sunt superanda male de Pontifice cogitantibus (hos enim Barbaros voco) alpes niuibus perterrent hostes, vnde tractum nomen; vrbes praesidijs, & armis, & animis ciuium fortissimorum: ibi Annibal temeritatis suit paenas, relicto oculo (amisso volui dicere) hic Hasdrubalis copiae deletae diuinitus, ne deleretur Italia, exterarum gentium votum, belli pacisq. magistra, sedes virtutis, domicilium religionis: quã sic orbis auctor Christus suis insigniuit notis amoris prouinciam, vt, cum in ipsam transtulisset quondam suae sponsae Ecclesiae solium; in eandem, posteris saeculis, & Virginis matris castissimam sanctissimamq. Domum transportãdam curaret, ex longissime disiunctis regionibus, ex vltimis terris. Nunc profecto Roma cumulatur gaudio; nunc sibi ea pollicetur, adeo etiam ascilcit vsucapit, re certa, spe explorata, quae de vere Gregorio, summo Pontifice, Principe optimo, aut libri tradunt, aut necessitas postulat. reuixit enim pax, respirauit annona, literae oculos sustulerunt. sed quid haec ego nominatim? adest Pij IIII. temporum faelicitas, rediit magnificẽtia omnium rerum, haec tenemus, haec sunt in nostris bonis; speramus maiora, & accipiemus in dies, & vberiora. Tu aequitate Vrbem stabilies, tu sustentabis benignitate inopiã plebis; prudentia tua trahemus tutam, tranquillamq. pacem; tu latrones, tu sicarios dissipabis; in reos animaduertes ea regula, ea praescriptione, quae te non sinat alere impunitatem, quae discedere a natura tua nõ patiatur. quid exhausti labores? quid iuris magna diuinarumq. rerũ cognitio,

 vigilijs

vigilijs parta, ſudore percepta, an non te, homines doctos ad illuſtrandos hortabitur? incitabit? illi vero, cum hoc exſpectabunt ab eruditiſsimo Pontifice, tum pro certo habent illud iam, futurum propediem, vt augeantur a te ijs commodis, proficiſci quae ab eo poſſunt, qui ipſe expertus ſit, virtutem, vel in ampla fortuna, nocturnis laboribus, non diurnis plumis comparari. Quae cum ita ſint, non poſſumus, magnis de cauſsis, te Maximum factum non vehementer laetari; quo incolumi, quo imperante, & literarum nobilitas, & nobilitatis amplitudo, & reliquae tenuis item partis honeſtas conſeruabitur. quae cum fient, & quoties fient conſilio, imperio, faelicitate tua, toties acceſsio fiet ornamentis tuis, toties reddes te paratiorem ad reſpondendum, cum, ſupremo die, extremo ſpiritu loqueris cum inimicis tuis in porta. Dicant, qui volunt, extollant veterum res geſtas, laudando, vel regum, vel populorum: nos quidem praepotentis Dei merita perpetua in humanum genus ſepulta eſſe non feremus; qui te, vt omnia, prouidentiſsime, hac tanta confuſione rerum, his fluctibus, vocauit ad puppim. ſic ſua viderunt ſaecula Syluestrum, Pontificem memorabilem; ſic magnum Gregorium temporum illorum atrocitas. Hi tui ſunt veri Conſules, Roma, ſi recte attendis, veriq. Dictatores; quorum in te amor egregius, certa fides, auctoritas aeterna, multis partibus plura tibi potioraq. pepererunt, quam, vel Scauri quondam illi principes Senatus, vel Fabricij, aut Cincinnati, magiſtri caecita-

tis tuae. etsi alij magis in culpa; quos dicam nosti: eos, qui cum Ecclesia, cum Deo bella gesserunt; qui, ne Romulo Petrum, Ioui Iesum, Veneri Virginē anteferres, restiterunt nimis praefracte: qui, ne voluntatem mutares, ad pietatem accederes oblatam in sinum, impietate obstiterunt sua videlicet. quod vtinam ab illa mente destitissent, vtinam suscepissent meliores cogitationes; plenum aditum ad salutem, nec tibi per tot annos praeclusissent, nec sibi obstruxissent in omnem aeternitatem: nec tantum furorem obiecissent immanitati Barbarorum tui spiritus, vt vndique ad interitum tuum conuolarent; vt, tantum incendium ipsorum manibus excitatum, ruina restinguerent; vt te tot plagis acceptis concidentem, ardoreq; flammae conflagrantem, coram intueri sedentes sustinerent, quam non paruum fuerat beneficium quod vidissent. Verum, quo ex loco est digressa, eo redeat oratio. neque tu, non idem eris, qui ad hanc vsque diem, humanus & lenis in reliqua vita: non est credibile; viuit nemo praeditus adeo tenui cogitatione, adeo ferus & ferreus, cui facies ipsa vultusq; tuus, certus index voluntatis ingenuis, non faciat fidem de tua humanitate: non hac fucata, quae se tuetur artificio forensi; sed germana & vera; non, assidua simulatione quasi colorata, sed tibi ab incunabulis, beneficio naturae ac munere impertita. cuius, quotidie tu quidem ostendis, vt audio, sed vidi egomet in foro Boario, libentissimeque vidi, ad hortos Palatinos, signa certissima, cum vul-

tu, cum perpetua hilaritate, cum oculis plenis amoris Populum R. prosequebaris, te vicissim faustis acclamationibus prosequentem, dignitati tuae plausus dantem; tibi cuncta, bona, laeta, fortunatissima ominãtem. qui ergo natura sunt affabiles, communiq. haereditate generis; quiq. ibi vitae initia sumpserunt, vbi est mansuetudo, vbi modestia, vbi lenitas nata, & alta, eorum non fuerint amabiles mores? placida oratio? grata responsa? sermones minime pertinaces? pascentur in vlmis pisces ante, quomodo magnus Poeta, quam tu de hac mente consilioq. deducaris, aut hic summus dignitatis gradus, haec altitudo gloriae, tibi hunc facilitatis auferant domesticum natiuumq. sensum, quo excellis abundantia quadam amoris. qui sis, qui fueris, deinceps non dijudicabitur, dum viues, si huc spectemus: non enim, vt dominationis, ita sententiae est sequuta dissimilitudo; nec prima iacebunt, quia vltima eminent. mutauit honor iurisdictionem, cumulus dignitatis solicitudinem; non suffragium consuetudinem, non potestas naturam. non eadem est conditio, eadem tamen voluntas, par beneuolentia, idem propositum. non distabunt, praenuncio, testificor, in quantacunque rerum affluentia, non alia erunt a veteribus noua instituta tua: non requiram, hoc mihi eripiet nemo, non desiderabo in Gregorio Nicolaum, neque in Petri successore Francisci Sfondrati haeredem; neque in Romano Pontifice, mitissimum, & beneficentissimum Cardinalem. Quare, securus Populus R. Gregorio Pontifice, se, tum copiosius alendum fore, tum le-

gibus

gibus regendum mollioribus, vſurpare laetanti animo illa verba non dubitabit ad laudem tuam, Deus nobis Deus nobis haec otia fecit. Tu ergo ipſum priſtina tua voluntate in egenos tenebis obligatum, ille te, pro ſua in Pontificem obſeruantia, ſubleuabit non parum, ſi quid ego video, precibus quotidianis ſuis: nec ſolum retinebit memoria beneficium tuum, verum, nactus praeterea occaſionem referendae gratiae, ſtudioſum ſe incolumitatis tuae, ſalutiſq. & cupidiſsimum probabit. Faxit Maximus ille omnium Pontifex Chriſtus & Princeps, vt, quando hoc ſenſu eius vicariam poteſtatem gerere coepiſti, quaecumque poſthac eodem animo affectabis, inſtitues, aggredieris, ita cadant, veniant ad eum exitum, quo tu ea concludi potiſsimum voluiſſes.